

již dovolatelka uplatňuje jako náhradu škody povstalé jí tím, že ji žalovaný uvedl v omyl. Ač dovolatelka také onen nárok původně označila jako nárok na náhradu škody, jest to v pravdě nárok zasílatele na zadrženou provisi a na náhradu výloh podle čl. 381 obch. zák., což ostatně dovolatelka v dovolání sama uplatňuje. Přípustnost dovolání ohledně samostatných nároků, jež byly sloučeny v jedné žalobě a o nichž bylo rozhodnuto týmž rozsudkem, jest posuzovati ohledně každého nároku zvláště (rozh. sb. n. čís. 2913 a 2937). Poněvadž odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek prvního soudu a žádný z oněch dvou nároků nepřevyšuje 2.000 Kč, jest dovolání podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. vyloučeno. Podle § 502 čtvrtý odstavec c. ř. s. jest ovšem dovolání přípustno, když rozsudek první stolice odvolacím soudem potvrzený byl vynesena následkem usnesení odvolacího soudu, které rekusem nemůže býti napadeno a jímž dřívější rozsudek podle § 496 čís. 2 a 3 a § 499 c. ř. s. byl zrušen a právní věc odkázána zpět na soud první stolice. O tento případ tu však neběží. Původní rozsudek soudu první stolice ze dne 20. března 1926 byl sice zrušen podle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. k odvolání dovolatelky usnesením odvolacího soudu ze dne 31. května 1926 a právní věc byla odkázána zpět na soud první stolice, avšak také odvolací soud vycházel při tom z právního názoru soudu první stolice, že žalobní nárok jest již odůvodněn tím, že dovolatelka nesplnila příkaz žalovaného pokud se týče dobírky a nařídil pouze doplnění řízení v tom směru, zda dovolatelka podle okolností nebyla oprávněna uchýliti se od onoho příkazu. Soud první stolice, doplniv řízení dospěl k závěru, že zde nebylo takových okolností, a vycházeje opět z původního právního názoru, žalobu zamítl a odvolací soud potvrdil tento rozsudek. Z toho plyne, že v tomto případě nenastala vázanost soudu první stolice na právní názor odvolacího soudu, nýbrž první soud rozhodl podle týchž právních zásad jako v dřívějším rozsudku, že se přidržel svého vlastního s druhou stolicí shodného právního posouzení, že byl jeho nově vydaný rozsudek odvolacím soudem potvrzen, že jde o souhlasné rozsudky obou stolic a že při nich právní posouzení odvolacího soudu nebylo jediné a výhradně rozhodujícím pro posouzení rozepře. Jak již nejvyšší soud vyložil ve svém rozhodnutí sb. n. s. č. 3821 jest v takovém případě dovolání nepřípustné a bylo je proto odmítnouti.

Čís. 7814.

Předpisy o věcech nepatrných platí i v řízení směnečném.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, R II 47/28.)

Procesní soud první stolice zrušil směnečný platební příkaz na 106 Kč. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné. Do tohoto usnesení podal žalobce rekurs, jež Nejvyšší soud odmítl.

D ů v o d y:

Rekurs směřuje proti usnesení odvolacího soudu ve věcech nepatrných, jako takový jest podle § 517 c. ř. s. nepřipustným a bylo jej odmítnouti. Nevadí, že jde o nárok ze směnky, neboť ustanovením § 52 j. n. v doslovu zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. byly přikázány rozepře ze směnek, pokud hodnota sporného předmětu nepřevyšuje 5.000 Kč, ku projednání a rozhodnutí soudům okresním, tudíž podle zásad platných pro řízení před těmito soudy (§ 431 násl. c. ř. s.), jmenovitě i podle předpisů o řízení ve věcech nepatrných (§ 448 a násl. c. ř. s.), pokud jsou splněny podmínky pro použití těchto zvláštních ustanovení, neboť zákon nerozeznává. Při tom ovšem zůstávají nedotčeny zvláštní předpisy o řízení ve věcech směnečných (§§ 555 až 559 c. ř. s.) arci jen v rámci řízení bagatelního (srv. na př. §§ 501 a 517 proti § 555 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 7815.

Ve sporu, jímž domáhá se ten, kdo uznal nemanželské otcovství, na nemanželském dítěti uznání, že ono uznání jest neplatným, není oprávněn přistoupiti k žalovanému dítěti jako vedlejší intervenient ten, jehož žalobce označil za skutečného nemanželského otce.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, R II 52/28.)

Ve sporu Františka M-a proti nemanželskému dítěti domáhal se žalobce, by bylo zjištěno, že jest neplatným smír, jež uzavřel žalobce se žalovanou a v němž uznal otcovství k žalované. Ku sporu přistoupil jako vedlejší intervenient na straně žalované Alois S., o němž bylo v žalobě tvrzeno, že on jest nemanželským otcem. Soud první stolice připustil vedlejší intervenci Aloisa S-a, rekursní soud jeho vedlejší intervenci nepřipustil. D ů v o d y: Podle § 17 c. ř. s. může býti připuštěn za vedlejšího intervenienta jen ten, kdo má právní zájem na vítězství strany, k níž se připojuje. Alois S., připojiv se k žalované straně jako vedlejší intervenient, mohl by býti připuštěn k této vedlejší intervenci jen tehdy, kdyby prokázal, že by rozsudek, kdyby zvítězila žalující strana, měl škodlivý vliv na jeho práva. To však v tomto případě jest nemožné, poněvadž, i kdyby zvítězil žalobce a i kdyby smír byl prohlášen za neplatný, nemělo by to ještě vlivu na právní poměr žalované k vedlejšímu intervenientu, poněvadž tím by nebylo ještě nijak řečeno, že Alois S. jest otcem žalované strany. Žalovaná strana by teprve potom mohla snad žalovati Aloisa S-a o uznání otcovství a Alois S. by mohl pak použití všech obran ve sporu, kterými by mohl prokázati, že není nemanželským otcem. Pro jeho poměr k žalované straně nemůže býti tudíž tento spor nijak předurčujícím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.